

[Holstein.]

Men medens jeg føler det som en Pligt at sætte mig ind i Arbejderbefolkningens Forhold, anser den højtærede Finansminister det store Landbrugs Forhold for at være et Samfundsanliggende, som er ham fuldkommen uvedkommende, som han ikke behøver at beskæftige sig med, ja, maaske overhovedet som slet intet Samfundsanliggende.

Og derpaa, efter at have understreget, at han slet ikke har Kendskab til dette Erhvervs Forhold, siger den højtærede Finansminister: Men skulde der være noget om, at dette Landbrug ikke kan forrente sig, ja, saa har vi jo Knaldepisken til Disposition; saa kan vi jo foretage en ny Aareladning og Udsugning udover Lensaflønningsloven og udover den Brandskatning, formuemæssigt og arveafgiftsmæssigt, som vi allerede har; saa kan vi gaa videre i konfiskatorisk Beskatning, saaledes at al Jorden fra de store Landbrug bliver udstykket til Husmandsbrug.

Jeg vil hertil svare, at der ogsaa i den højtærede Finansministers Betragtninger er en Dobbeltthed; thi man kan jo ikke paa samme Tid hævde, at et Erhverv bør være rentabelt, og dadle det, hvis det ikke er rentabelt, naar Aarsagen til, at det ikke er rentabelt, udelukkende ligger i, at det er segneførdigt under demagogiske Skattebyrder.

Og maa jeg dernæst have Lov til at minde den højtærede Finansminister om, at det dog ikke er mere end 12 Aar siden, ja, jeg kan godt sige, kun en halv Snes Aar siden, at den daværende radikale Indenrigsminister udtalte offentligt, hvilken overordentlig Betydning under ekstraordinære storpolitiske Forhold de store Ejendommers Skove og Kornmarker havde haft for det danske Samfund.

Jeg synes derfor, at den højtærede Finansminister skulde være en lille Smule mere betænksum og varsom med uden videre at anbefale ny Nedslagtning og ny Nedskæring af det store Landbrug, for det spiller en Rolle i Samfundsøkonomien, og hvis den højtærede Finansminister — men det anser han altsaa ikke for Umagen værd, og det føler han ikke nogen Interesse for eller Forpligtelse til — vilde tage ud paa mange store Godser og se, hvad der Aar ud, Aar ind beskæftiges af Mænd, som ellers vilde være arbejdsløse, absolut arbejdsløse, hvis den højtærede Finansminister vilde tage hjem i mine Kommuner og spørge Sogneraadene, alle deres Medlemmer, ogsaa de socialdemo-

kratiske, om, hvad Betydning saadan en stor Landejendom har for at aflaste Kommunerne for Arbejdsløshedsunderstøttelse og Hjælpkassenhjælp, tror jeg, at den højtærede Finansminister vilde faa Grund til i nogen Grad at ændre sin Synsmaade overfor denne Del af Landbrugserhvervet.

Inden jeg gaar over til at omtale en Sag, som ikke er drøftet under denne Finanslovbehandling, skal jeg yderligere sige følgende til den højtærede Finansminister: Den højtærede Minister anser det for et Symptom paa daarligt demokratisk Sindelag, paa manglende Sympati for Smaakaarsfolk, at jeg ikke vil have øgede sociale Udgifter dækket ved ny Formuebeskatning. Naar den højtærede Minister anfører Regnskabsaaret 1928—29 som et Vidnesbyrd om, at det jo gaar meget godt for det store Landbrug, og i den Anledning henviser til Landøkonomisk Driftsbureauets Beretning, saa vil jeg sige, at det er fuldstændig rigtigt, at i det sidst forløbne Aar, hvor vi har haft en kæmpemæssig Høst, er det gaaet godt; dér har alle vi Landbrugere haft Indtægt, og det vil den højtærede Finansminister komme til at se og mærke, naar vi skal skrive Skatteblanketten i Januar Maaned for vort Skatteaar fra 1. August 1928 til 1. August 1929. Han vil da faa at se, at for de samme Landbrugs-ejendomme, som han anstiller en saa heftig Hetzjagt paa, vil den Neergaardske Skattelov slet ikke blive aktuel, saa jeg finder ikke, at Henvisningen til dette Aar er vel valgt fra Finansministerens Side som en Anke mod den Neergaardske Skattelovs Princip.

Maa jeg dertil føje, at hvis den højtærede Finansminister derimod havde nævnt de foregaaende Aar, da Høsten var unormal lav, da vi havde ekstraordinære Regnaar her i Landet, vilde Billedet være blevet et ganske andet, og da kom den Neergaardske Formueskattelev det store Landbrug til gode, fordi dette af Grunde, som det var ganske uskyldigt i, var ude af Stand til at svare Skatterne af sine Indtægter.

Endelig vil jeg gerne sige til den højtærede Finansminister, at jeg synes ikke, der er nogen Grund til at dække eventuelt øgede Udgifter paa det ene eller det andet Omraade ved forøget Skat, hverken direkte eller indirekte Skat, saa længe det er muligt at foretage Indskrænkninger paa Finansloven.

Jeg hørte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal som Ordfører for Venstre udtale, at vi maatte gaa videre med Nedskæring paa Finansbudgetterne og i Ad-